זהירות! אלי שובר אוניות

זוכרים שהייתי באילת? בטח. הרי דיווחתי לכם על כמה מיסעדות בלתי־זוללות באזור. אבל חוץ מהביקור בהן, התחשק לי פיתאום, באמצע היום, לאכול איזה חומוס טוב. שמעו את זה תושבי אילת ואמרו לי שהחומוס הכי טוב זה אצל **„אלי שובר** (ב' דגושה) **האוניות"**.

מה איכפת לי שמו של בעל המיסעדה? הלכתי.

הזמנתי חומוס ופיתות וחמוצים ובירה קרה והתחלתי להתענג. אבל מישהו שמכיר אותי רצה שיהיה לי לא רק טעים אלא גם מעניין, אז הוא הלך והביא לשולחן שלי את אלי שובר האוניות בעצמו. שיספר לי את תולדותיו.

ואלה הן:

האיש היה ימאי. ב־1961 הוא עבד על האוניה שיקמה. יום אחד התחשק לו לרדת לחוף. אבל לא נתנו לו. אלי אמר לרב החובל „הלוואי שתישרף האוניה שלך." לא עבר יום והאוניה על מיטענה עלתה באש בנמל חיפה.

ב־1967 הוא היה במילואים על ספינת חיל הים בת־גלים. היה חנוק, בלי גרוש. ורצה כבר להשתחרר ולהתחיל להרוויח כסף. רק גמר לאחל לאוניה כמה דברים. ובאו מחבלים מעקבה ושמו מיטען. ככה הלכה גם בת־גלים פייפן. מייד שיחררו אותו מהמילואים.

חיפש שוב עבודה ומצא אותה על הרוניץ (המיכלית הראשונה שהגיעה לאילת עם נפט). הגיעו לאילת וכל הצוות קיבל חופשה של 24 שעות. באותן 24 שעות הוא התאהב באיזו ילדה באילת ו„מת" להישאר איתה עוד כמה־ימים. לא ברור איזה הוקוס פוקוס עשה הפעם. אבל המיכלית עלתה על קורת ברזל בנמל וניזוקה קשה. שבועיים חופשה לתיקונים.

ב־1968 עבד אלי על הי־דרומה. הגיעו אמנים לאוניה ורצו לעשות כיף. שרו בקול רם והוא עלה על האוניה ברגל שמאל. האוניה טבעה. אחרי שבועיים, בנמל חיפה.

גם לי נשמע הסיפור דמיוני. אבל כמה וכמה מתושבי אילת אישרו לי אותו בשבועה. תגידו, איכפת לכם איך היה האוכל במיסעדה, וכמה הוא עלה?

מדי וניגנו ברעש וזה הפריע לאלי. הוא ניגש לאבי טולדנו וליגאל בשן ושבר לאחד מהם את הגיטרה. מייר פיטרו אותו. כשירד לחוף, עוד הספיק לצעוק לחברה שעל האוניה. „זאת ההפלגה האחרונה שלכם!" אחרי יומיים טבעה הי דרומה במיצרי טיראן.

על המישקל

זה לא סוד שאנשי יחסי־ציבור ממציאים פטנטים לא נורמאליים, כדי לעניין אותנו במוצריהם וכדי שאותם מוצרים יזכו לאיזכור בעיתונים.

גופר – יחסי־ציבור, עושים עכשיו, כנראה, מסע פירסום לחזיות. את זה אני מבינה מהמיכתב שקיבלתי הביתה ושבו מוסבר שאופנת הבלי מזיקה מאוד לחזה, ואפילו איזה דוקטור מגרמניה קובע ברורות שכל אשה, שהחזה שלה שוקל יותר מ־200 גרם, חייבת ללבוש חזיה, לפחות בהליכה או בריצה.

בבקשה, תעזובנה את כל העבודות ותתחלנה לשקול ציצים. הנה, כך עושים את זה לפי ההוראות שקיבלתי:

מלאי כלי במים חמימים והעמידי אותו בקערה גדולה יותר.

הכניסי שד אחד לתוך הכלי.

את המים אשר יישפכו החוצה מין הכלי לקערה, העבירי לכלי־מדידה, או שיקלי בעזרת מישקל מיטבח. $\frac{1}{8}$ ליטר שווה 125 גרם. $\frac{1}{4}$ ליטר שווה 250 גרם וחצי ליטר זה 500 גרם.

אזהרה שלי

בעלות הממדים הגדולים במיוחד מתבקשות לא לעשות את השקילה בתוך הדירה, מפני פחד ההצפה.

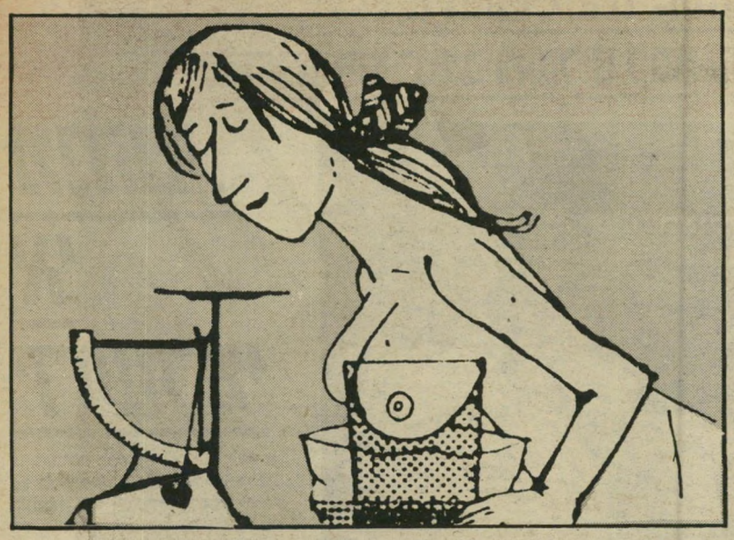

מתכון

מהר מהר, לפני שתיגמר עונת הגריל על המירפסות ובחצרות, מצאתי לכם משהו טעים מאוד וגם יפה.

אגסים כבושים

$\frac{1}{3}$ ספל סוכר. חצי כפית ציפורן, מקל קינמון אחד. קופסת חצאי אגסים מסוננים מהסירופ. $\frac{1}{4}$ ספל חומץ הדרים ו־$\frac{1}{2}$ ספל מסירופ האגסים.

הכנה

את כל החומרים, מלבד חצאי האגסים, שימים בתוך סיר שטוח ומביאים לרתיחה תוך כדי בחישה, על אש בינונית.

בינתיים שוטפים את צינצנת הזכוכית במים רותחים ומכניסים לתוכה את חצאי האגסים. כשהרוטב רתח, שופכים אותו על האגסים.

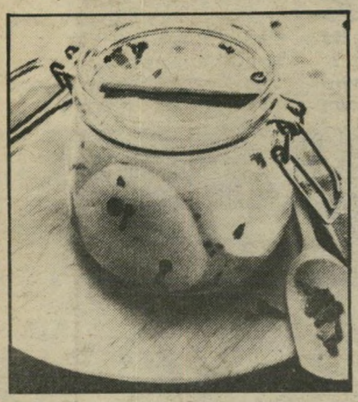

משאירים את הצינצנת להתקרר מחוץ למקרר ורק אז מכניסים אותה למקרר ל־24 שעות מינימום.

טעים מאוד עם בשרים על גריל ועם בשרים קרים.

ספר חדש

תסלחו לי על הקטע הסנטימנטאלי הבא. אני יודעת שזה לא מתאים לי. אבל הספר הזה עשה לי כיף ששווה להשתטות בגללו.

אם יש לכם חבר או חברה שאתם אוהבים באמת, אז יש לי חבר יכול להיות מתנה נהדרת בשבילכם. אבל אם אין לך חבר או חברה שאוהבים אותך, אולי הספר הזה יסדר לך כמה כאלה.

הכותב, יורם אפק, מספר על החברים שלו ובכל אחד מהם אנחנו יכולים למצוא מישהו מהחברים שלנו. ממש בדיוק: ציורים משגעים של אמי רובינגר עושים לך מחשבות־זימה של

צייר: אמי רובינגר

לקרוע את הדף, למסגר ולתלות בבית. אבל אי־אפשר, כי גם הטקסט יפה להפליא.

כשיורם אפק ואמי רובינגר יקראו מה שכתבתי כאן, הם בטח ירצו להיות חברים שלי.

אמרתי לכם, שהספר הזה עושה חברים?

אם לא הבנתם עד עכשיו — אז זו המלצה חמה.

מתנה

מהבית הפרטי שלי אני שולחת שלוש קריאות כיפק לחברת סי־בי־אס שעשתה את זה שוב. בשנה שעברה כבר סיפרתי לכם איך הילדים שלי גילו את המוסיקה הקלאסית בעזרת שני תקליטים נפלאים. מפצח האגוזים והיפהפיה הנרדמת. את הסיפור סיפר יוסי גרבר ואת המוסיקה הלחין צ'ייקובסקי הזכור לטוב. הם הקשיבו לסיפור כמה וכמה פעמים ואחר־כך הילדים פשוט זימזמו את המוסיקה והילד הגדול הגדיל לעשות כשאמר לי „תשמעי, זו מוסיקה די יפה, בעצם." איזה נחת!

אני לא יודעת איך הולכים התקליטים האלה בשוק, אבל ברור לי שעופרה חזה וציפי שביט נמכרות יותר טוב. והנה הם הפתיעו ויצאו עם עוד שלושה תקליטים מאותה סידרה, חלום ליל קיץ, מסעות סינדבד המלח ושוליית הקוסם. את הסיפור כתבה עדנה פלג לפי אגדות עם, את המוסיקה כתבו האדונים רימסקי־קורסקוב, מנדלסון ופול דיוקא. מוצא חן בעיני שאת כל הסידרה קורא יוסי גרבר שהילדים שלי קוראים לו „האיש מהמוסיקה הקלאסית."

מנגנת התיזמורת הסימפונית של המבורג.

שמפו למיסכנות

כל שלושה ימים יוצאת לשוק סידרה חדשה של תכשירי יופי. אתם מבינים שאין לי אפשרות לעקוב אחרי כולם. וגם בהחלט יש גבול כמה דברים דביקים אני מוכנה למרוח על הפנים שלי. רק כדי לספר לכם אחר־כך איך היה.

אבל הנה מצאתי תכשיר אחד שיזכה לסיקור במדור שלי, וגם זה רק בגלל הבעיות האישיות שלי. אחת הבעיות שלי (יש לי המון) זה שאחרי חפיפת השיער בשמפו רגיל, רק אלוהים לבדו יכול לסרק אותי. זו הסיבה שאני נמצאת בחיפוש תמידי אחרי פטנטים שונים. קרוויטר רגיל לא טוב לי. כי הוא מרכך את השיער עד כדי הגומה.

אז אם אתן מיסכנות כמוני, מצאתי פטנט חדש. השמפו החדש שכולל בתוכו גם מייצב שיער. של חברת קרליין דווקא עוזה. המוצר החדש משווק בבקבוק מהודר של 450 מ"ל ומחירו לצרכן 1.400 שקל.

רניאלה שמי